

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΚΟΛΛΗΝΑ ΓΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

— Έλεϊτα... πόσες φορές νομίζεις πως έχω πάει... Άλλες δύο, και με τη χθεσινή, τρείς. Την πρώτη, για να ιδώ τα έργα του κ. Άντοέα. Όλη η Άθινα τ'άχει ιδεί... Τη δεύτερη, για να του πω πως έχω δέν άπατο τον άντρα μου. Μάλιστα, μάλιστα, γι' αυτό! Και την τρίτη... για να τον άποχαιρετήσω. Νά, αυτό ήταν! Θες πιστέψέ το, θέλεις μή. Μου είναι άδιάφορο τώρα!

Και σάν για να δείξη την άδιαφορία της, πέταξε 'μέσ' στη βαλίτσα ένα κουτί με στολίδια, τόσο άπρόσεκτα, τόσο άδιάφορα, ώστε το κουτί άνοιξε και χύθηκαν από μέσα ένα σωρό βραχιόλια, κολιέ, μετάλλινες ζώνες, χτενάκια...

Ο Νίκος χάρηκε φοβερά. Γιατί και στη διήγησή της, και στην άπροσεξία της, δέχοντο κάποια συγκίνηση και κάποια συντριβή. Τη ρώτησε όμως σαρωστικά:

— Άλήθεια! Ο Εύαγγελάρος δέν ήταν φίλος σου;

— Τώρα μόλις τον κοιτάξω.

— Νίκο, σού όρχιζομαι! του έλεε. Ποτέ! Τόν άγάπησα, δέν σου λέω. Γι' αυτό κιόλα παρασύρθηκα να ηγαίνω χρονά σ' έκεινον τό σπίτι. Άλλά κούτιστα τη θέση μου. Δέν τον άφησα ούτε να με φιλήση. Μιλούσαμε μόνο όταν βλέπομασε έκει. Του είπα: «Θέλεις να με πάρης γυναίκα σου; χωρίζω!» Μου είπε: «Ά, έχω δέν ειμια για παντρεία!» — Έ, τότε τίποτα!... Άλλά τί κάθουμαι και σου λέω τέτοια!... Τώρα πιά είναι περριτά όλα. Άφού φθάσαμε ως εκεί, άφού μιά φορά άγάπησα έναν άλλον, — αυτό, βλέπεις, δέν σου τό κούβω, — πρέπει να χωρίσουμε... Όχι, μη μου φέρης τώρα τα μπαούλα. Τα φορεμάτα μου τα βάζω εδώ κι ύστερα... τα μπαουλάρετε σεί! και μου τα στέλνετε.

Και πιά άποφασιστικά, πιά προσεζιτικά, η Δώρα άρχισε να βγάξη άπ' τις ντουλάπες της τά φουστάνια της, τά μισοφόρια της, τά πανοφόρια της, και να τά σωριάζη πάνω στο στρωμένο της κρεββάτι.

Ο Νίκος την άφησε λίγες στιγμές κι έλεϊτα τη ρώτησε:

- Τό είπες της μητέρας σου;
- Ποιό;
- Πως χωρίζουμε...
- Δέν ήταν καμιά βία. Άς τό μάθουν μιά και καλή.

— Και πως δικαιολόγησε τά χθεσνά;

— Ποδ κοιμήθηκα εκεί... Είπα της μαϊμας πως μιλούσαμε από... ζήλεια και, για να σε τιμωρήσω, θά σάβαινα μιά νύχτα. Ο νόμος μου δίνει τό δικαίωμα.

- Τι! ποιο δικαίωμα σου δίνει ο νόμος;
- Νά κοιμούμαι στις μητέρας μου, όταν θέλω.
- Εσύ δέν μπορείς να ζήσης τίποτα...
- Όλα τά ξεορίζω, βλέπω!
- Αυτό έτυχε να τάκουσω...
- Κι' ο πατέρας σου τί είπε;
- Ά, του κούφτησε. Δέν είχα καμιάκι πως κοιμήθηκα κεί.

Ο Νίκος δέν είχε πιά άμφιβολία: Η Δώρα πήγαινε με την έλπίδα πως θά τη συγχωρούσε. Γι' αυτό δέν είχε τίποτα στο σπίτι της. Ήταν τόσο βέβαιη πως την άγαπούσε και την ήθελε μ' όλ' αυτά! Και για να του εύχολύνη την ύποχώρηση, προσάθισε να τον πείσει πως δέν είχε παραδοθεί στον Εύαγγελάρο, πως δέν τον είχε άπατήσει ποτέ παρ' «κατά διάνοιαν», όπως κι' η Φαύστα τον Μέγα Κωνσταντίνο...

Λίγο ακόμα θά του τόνιόταν κι' αυτό. Λίγο ακόμα θά τον βεβαίωνε πως ούτε άγάπησε ποτέ κείνον τον καλιάνθρωπο, — να χαθή!...

Ο Νίκος όμως δέν έβλεπε για ποιο λόγο έπρεπε να τη βασανίξη περισσότερο. Γιατί καταλάβαινε πως η Δώρα βασανιζόταν όσο ήταν ύποχρεωμένη να του αρραδιάξη όλα εκείνα τά ψέματα και να ξεσηκώση, στα ψέματα επίσης, τό ρουχισμό της. Μιά στιγμή, μάλιστα που άγωνίστηκε να ξεκοιμάση ένα μπλεγμένο της φόρεμα, για να τό ρίψη κι' αυτό στο κρεββάτι μαζί μ' όλα τα κείνα που είχε σωριάσει εκεί έτσι άδικα, τη λυπήθηκε η ψυχή του. Κι' έξαρνα της φωνάζε:

— Δώρα!! Φτάνει τά ψέματα!...

Γύρισε και τον είδε σάν τρομαγμένη. Κι' έλεϊτα, κοιτάζοντάς τον πάλι άλλοδ:

— Καλά, ψιθύρισε, άφού δέν πιστεύεις... Μά δέν σου είπα ποδ με μέλει!...

— Όχι, της άποκρίθηκε' αυτά που μου είπες τά πιστεύω όλα, Νά, ναί... Κράτησε τη θέση σου με τον Εύαγγελάρο. Τόν άγάπησ'ε μιά στιγμή, άλλα τόν σιάθθηκες άμα σου είπε πως δέν είναι παντρεία. Έτσι;

— Σου όρχιζομαι, Νίκο!

— Πολύ καλά! Μου όρχιζεσαι όμως και πως ήρθες τώρα να πάρης τά πράγματά σου, κι' όχι για να με ξαναείδης, να μου πεις όλα αυτά και να με πείσεις, Δώρα, την άλήθεια!...

Δέν του άποκρίθηκε τίποτα, αλλά κούβησε να μαζεύη φουστάνια. Της φώναξε:

— Δώρα! Φτάνει τά ψέματα είπα!... Άς τά ρούχα σου στη θέση τους και πές μου την άλήθεια!

Τότε συνέβηκε και τό κακό:

Η Δώρα, άμύλητη, άνοιξε να τρέμη. Και ξαφνικά, πετώντας γάμο ένα καλοκαίνο πανοφόρι που κρατούσε κείνη τη στιγμή, έπεσε με όμυή σ' κρεββάτι, σκέπασε τό πρόσωπο της με τά χείρια της και έξασασέ λυγρούς.

Όσο πιστέψει ο Νίκος, τόσο και την ειλικρίνεια αυτού του θένου, και τά δυό ήταν ό,τι του χρειαζόταν: Τι τόν έχωριζέσε και η γυναίκα που παρασύρθηκε, άπλως και μόνο, ν' άγαπήσει τον άντρα που μετανόιασε κι' έβλαψε τόσο κίχρα για τη μικρή της άισθηματική παρεκτροπή; Θάταν ό πιο σκληρός άνθρωπος ο Νίκος που δέν τη συγχωρούσε!

Την άφησε κείνη τη στιγμή, έτσι πεσμένη μπροστά και με τό πρόσωπο κούβησε επάνω σ' ένα σενάκι, την πλησίασε από πίσω, έξασυρε άπ' τα χείρια της το κρεββάτι, την έβλεπε:

— Καλά, έτσι τώρα... μην κλαίς... σε κρατώ!

Άλλο ξαφνικά...

Σάν γαλήνη έπληξε η Δώρα τινάχτηκε, στριφογύρισε, τόν άγκάλιασε, τόν έπαιξε, έσφιξε κι' έξακολούθησε να κλαίη με τό πρόσωπο κούβησε στο στήθος του.

Ο Νίκος αισθάνθηκε πάλι όλη τη ζέστα, όλη τη θερμότητα, όλη γλύκα του κορμιού της. Ποδ να την κρατούσε πιά! Την έσφιξε κι' εκείνος, τη φιλήσε με τα χείρια, καλλία, στο λαμύ, στον όμο κι' έπειτα, σηκώνοντας με τη βία τό σκυμμένο κεφάλι της, ξεσηκωνοντας τό κλαίμενο της προσωπάκι, ζήτησε με τη γλώσσα του τό στόμα της και της έδωσε τη συγκίνηση του μ' ένα φλογερό, δόλοψυχο, άτέλειωτο φιλί.

— Έβλαψε ακόμα εκείνη η κατεργάρα. Μ' από πίσω της, γελοδσε. Και, μόλις μπόρεσε τάχα να μιλήσει, του είπε:

— Τόξερα έχω πως είσαι τόσο καλός!... τόξερα δέν μπορούσε να ζήσης χωρίς τη Δωρούλα σου και να τη συγχωρούσε!...

— Όσο γι' αυτό, τούλεγε όλη την άλήθεια!...

— Παρεξήγησε! είπε ύστερα ο Νίκος στη μητέρα του. Ένομίσα, μά δέν ήταν τίποτα... Τό κάτω μ' άκου, μήπως είδα με τά μάτια μου... Η Δώρα μου παρεξήγησε. Εκείνος ο παλιάνθρωπος την παρέσυρε με τα φιλιά να πιά και να ιδη τά έργα του ζωγράφου. Πήγε. Άμα κατάλαβε τους σκοπούς του, τόν έβροισε κι' έφυγε Αυτό ήταν όλο. Χωρίζει κανείς για τόσο πράγμα τη γυναίκα του;

Τί να πη κι' η Ζατούραϊνα: Άλήθεια — ψέματα, ένα μόνο πράγμα έβλεπε η κακομοίρα η μητέρα: πως ο γιος της δέν μπορούσε να κείνη χωρίς αυτήν τη γυναίκα. Κάτι θά πάθαινε άν τη χωρίζε. Πως θά τούλεγε λοιπόν πως αυτή δέν πιστεύε τίποτ' από τό παραμύθι που της διηγώθηκε, και πως γι' την τιμή του, για την τιμή του σπιτιού' χρωστούσε να την ξαναστείλη στη μάννα της; Θάταν σά να τούλεγε: πέθανε, αυτοκτόνησε.

— Άλλά αυτό ποτέ μιά μητέρα στο παιδί της έστο και για την τιμή του σπιτιού; Η Ζατούραϊνα καμώθηκε πως τά πιστεύε όλα, — τό δέν καινόταν κι' ο Νίκος: — του είπε ένα — τόσο τό καλύτερο — στη Δώρα δέν είχε τό παραμυθό. Άπό τότε όμως ήταν άσχημη μέσα της, δέν έχόνευσε καθόλο την άπιστη και την έβλεπε κούβησε.

— Όσο τό καλύτερο! είπε κι' η Δώρα όταν ο Νίκος τη βεβαίωσε τη μητέρα του δέν ήξερε τίποτ' από την ιστορία με τόν Νίκο. Ούτε καν πως είχε πάει στο σπίτι μιά μέρα κι' ήθελε πως ήταν ο Εύγενής... Κι' η ζωή, που είχε διακοπεί μόνο νύχτα, ξαναόρχισε.

Όσο καλό ήταν που ο κόσμος δέν είχε μισοσθεί τίποτα, όσο ένα-δυό στενοί φίλους του Εύαγγελάρο κι' από τόν άντρα τόν ζωγράφο, κανέναν δέν ήξερε την άπιστία της Δώρας, ούτε ο ίδιος ο Εύαγγελάρος ήμαθε ποτέ πως έκεινον τάποσάκασε ο άντρας της να βγαίνη άπ' τό έξοχικό σπιτάκι. Ήταν τότε τόγραφε, ούτε τόν ξαναείδε να του τό πη. Η περιέργεια έφερε κείνον κλονισμό, σχεδόν μετάνοια. Αναγνώρισε έρωτας «τάν αισθήσεων», τόσο ταπεινός, τόσο πρόστυχος, τόσο κόπο, τις αγωνίες και τούς κινδύνους του. Κι' άπομνήμονη κούρη πραγματικώς κείνη σχέση με τόν άξιωματικό.

Καμιά φορά, — συλλογίζονταν — άγαπήσω κανένα όπως τόν Τάχη, μάλιστα. Και τόν άντρα μου να χωρίσω, κι' εγώ να πεθώ. Άλλά έτσι, χωρίς αισθήμα, ποτέ πιά, ποτέ!

Αυτός ήταν ό λόγος που ξαναγύρισε στο σπίτι της, που κα-

Η Δώρα τον κοιτάζει.

α
η
ε
λ
μ
ν
ν
κ
σ

α
π
ο
τ
β
υ
αι
μα
διάβ
α
λο
γος
δε
της
δω
δη
ήτ

ταδέχθηκε να προσέση, να ζητήσει τη συμφιλώση πρώτη αυτή. Έβρισκε πως ήταν υπερβολικό να χωρίση τον άντρα της και να γίνη ηρωίδα ενός κοινωνικού σκανδάλου γι' αγάπη ενός ανθρώπου που δεν του είχε αγάπη καιμιά. Τι δέσμαινε αν δεν αγαπούσε ούτε τον άντρα της; Είχε τη δύναμη τώρα να το προσποιείται. Και για κάμποσο καιρό, ο Νίκος ήταν πάλι εύτυχισμένος.

Μία μέρα ή Δώρα τον ρώτησε :
— Νίκο, θέλω να μου πής... πως έμαθες πως έκεινο τάπογευμα θάμουν εκεί-πέρα κι' ησθες να με τσακώσης ;

Κι' ο Νίκος της διηγήθηκε όλη τήν ιστορία, από τη στιγμή που άνατάμωθηκε με τον Ευγένη, ως τη στιγμή που κρύφθηκε στη γωνιά της μάντρας.

«Η Δώρα έμεινε έκστατική. Τόση «πονηριά» δεν την περίμενε από τον Νίκο...

«Υστερα τον ξαναρώτησε :

— Πές μου την αλήθεια : πως πάρασες τη νύχτα εκείνη που κοιμήθηκα στη μητέρα μου ;... «Έκλεισες μάτι ;

— «Εσύ ; τη ρώτησε κι' έκεινος.

— «Εγώ κοιμήθηκα λαμαρά ! του άποκρίθηκε για να τον πεοιάξη.

Κι' έκεινος τότε φουρξίστηκε.

— Λοιπόν κι' έγω κοιμήθηκα μονορούφι ! της είπε. Κι' όχι μόνο, παρ' άφοϋ σου έκαμα κι' άπιστία !»

— «Εσύ ; ! αλήθεια ;...

— Σου όρκίζομαι !

Και της διηγήθηκε την έπίσπεσή του ότην Κάκια, χωρίς έννοια, να της φανερώση και την άπογοιτεύση που του είχε δώσει κείνη τη νύχτα η παλιά του φιληνάδα.

«Η ιστορία αυτή, που την πίστεψε μία χροά, έκαμε άλλόκοτη έντύπωση στη Δώρα. Για πρώτη φορά μάθαινε πως ό «πονηρός» έκεινος ήταν ικανός να της κινή κι' άπιστία. Κι' όπως συμβαίνει σχεδόν σε κάθε γυναίκα, αίστάνθηκε κι' η Δώρα κάποια ζήλεια. «Η ζήλεια αυτή, χωρίς να τό θέλη, χωρίς να τό καταλαβαίνει, την έκανε άζομα πιο έρωτική, πιο θεομή μαζί του. Και για κάμποσο καιρό, ο Νίκος ήταν πάλι εύτυχισμένος...

«Τι άνοσηία που θάκανε, —συλλογίζοταν, — αν χώριζε αυτή τη γυναίκοϋλα ! Θάβρισκα ποτέ άλλη, να της μοιάξη και στο νύχτι της ;»

Και σιγά-σιγά, με την έπίδραση της έρωτικής εύτυχίας, έπαψε ν' άναστατώνεται όταν θυμόταν τον Ευαγγελάρι κι' όταν άκόμα τον άπαντούσε στο δρόμο κι' άναγκαζόταν, για να γαίνεται άνήξερος, να τον χωριτά.

«Ηταν βέβαιος πως ή Δώρα είχε πάει πολλές φορές στο έξοχικό σπίτι και πως κάθε φορά παραβιόταν όλάκροη στο φίλο της. Άλλά ή ιδέα πως τό σωματάκι έκεινο που έλάτρευε, τό είχε χαρεί κι' ένας άλλος, δεν του έκανε πιά τόση έντύπωση.

«Μήπως —συλλογίζοταν, — πολύ ή λίγο, δεν τό χόριζαν και τόσοι άλλοι, πριν τό πάρο έγώ, κι' ό ίδιος άκόμα ό Ευαγγελάρις ; Γι' αυτό πρέπει να είμαι βέβαιος : με όλους έταίξε ή Δώρα όσο ήταν κορίτσι. Κι' αν έκεινο είχε πάψει να μου κινή έντύπωση, γιατί να μου κινή τώρα τοϋτο ; «Ας υποθέσω πως άνηκει κι' αυτό στο παρελθόν... Και μήπως δεν άνηκει ; Περασιόνα είναι όλα !»

«Έτσι, μαζί με τό τωρινό, ό Νίκος συγχωρούσε στη Δώρα κι' όλα τα περασμένα. Και τ' άντιθετο. Καθόλου δεν θά θυμωνα, αν έβρισκε τώρα καιμιά φωτογραφία, ξερασμένη από τότε σε κανένα της βιβλίο. Κι' ίσως-ίσως, δεν θά τον θυμωνα ούτε μια φωτογραφία της φίλης. Φτάνει να μην έκανε τη «γυναίκοϋλα» του. Και για να μην τη χόση, θάταν πρόθυμος να της συγχωρή τό πάντα !

Δεν είχε κανένα παράξιο. Σχικά ζαταντούν ός έκει άντρες έρωτευμένοι, μανιακοί για ένακορμι, που λίγο τους μέλει για την ψυχή του. Και που ο σπάνια μένει πιστή σε τέτοιους άνδρες ή γυναίκα, —και μάλιστα μία γυναίκα σαν τη Δώρα...

Η'.

Δεν πέρασαν οϋτ' έξη μήνες κι' ή νέα συζογη εύτυχία του Νίκου πήρε τέλος.

Σαφνικά, ή Δώρα έγινε πάλι ψυχρή, πιο ψυχρή κι' από τότε που ήταν ξεροελλαμένη με τον Τάκη. Γόν άποφρευε όσο μπορούσε, του έκανε αιώνως την ζουρασιμένη τη νυσταγιμένη και τη νεοριασμένη, τον άπόπαινε, τον έβριζε, τον περιφρονούσε φοβερά.

— Μά τι έχεις, της έλεγε, τι έχεις ;

— Τίποτα ! Νά μάρψισης ήσυχη.

— Κάποιος Ευαγγελάρις πάλι ;

— Τόν κακό σου τον καιρό !... Σου μοιάζω, βλέπεις... Άντε, σε παρακαλώ, στην Κάκια σου και ξεκοιτάξέ με !

— Δέ μάγαλάς ;

— Όχι !

— Θέλεις να χωρίσουμε ;

— Όχι !

— Τι θέλεις λοιπόν ;

— Νά μάρψισης να κοιμηθώ !...

«Ε, λοιπόν, ή Δώρα ήταν πάλι έρωτευμένη. Κι' αυτή τη φορά, μπροστά τότ' μάτια του Νίκου που δεν είχε καταλάβει τίποτα !

«Ίσως γι'τ' ήταν ένα αίσθημα πιο σοβαρό, πιο αληθινό, πιο άγνό αν θέλετε.

(Άζολουθεϊ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Π.

Τό θρωιότατο πρόσωπό της θυμίζει πορτραίτο «Βιζέ-Λεμπρέν». Φυσιογνωμία που συγκεντρώνει πολλές χαριόματα, διότι έκτός του ότι είχε εύμορφη, είχε και έκφρασιτική συγχρόνια, δέ και νόστιμη. Συνήθως ένα από τ' άνωτέρω χαριόματα θεωρούνται άρκετά για να έξασφαλίση κανείς τη φήμη της θρωίας, έπομένως όλα αυτά μαζί άποτελοϋν κάτι έξαιρετικόν. Η σιλουέττα της μικρά αλλά τόσο λεπτή και συμμετρική ώστε ν' άποδίδη έντύπωσιν έμφύχου κομφοτήχηματος. Αησιονήσαμε να προσθέσουμε ότι τό γοητευτικό μελαγχροινό πρόσωπό της, πλαισιώνεται από την κόμη της, —την όποιαν λίαν έξύπνωσ ποιούσα δεν έδυσάσεν στον βωμόν της Μόδας. Είνε πολύ συμπαθητική, δεν λείπει από καιμιά έκλεκτή κοσμική συγχέντρωσι, χορεύει πολύ με την διακρίνουσαν αυτήν χάριν. Αί τουαλέττα της κομφοτάτα. «Η όμιλία της λίαν συγχρητική. Κατέχει και ένα ταλέντο που δεν είναι γνωστό σε πολλούς, τραγουδεί πολύ νόστιμα, άπ' ότι άπεδείξη όταν τραγουδοϋσε... όχι πρό πολλών ήμερών σε μία ιδιωτική καλλιτεχνική προσπεριά. «Όταν της δήτε βεβαίως δεν θά πιστέψετε ότι είναι δυνατόν ή νεαρωτάτη αυτή κυρία να είναι και μητέρα.

Η Μονταίν

*

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Την παρελθούσαν Δευτέραν δεξιόσις-μπριτζ παρά τῷ κ. και τῷ κ. Α. Ρούφου. Παρευρέθησαν οι Προέβεις 'Ελβετίας, 'Ιταλίας Βελγίου, Τουρκίας, ό πρώτος γοαμπίτες της Γαλλίας Προβείας, κ. Μπλοντέλ και ό πρόξενος της 'Ιταλίας.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. Καποδίστρια, κ. και κ. Λοβέρδου, κ. και κ. Β. Ρούφου τουαλέττα μαύρη, κ. και δις Λεονίδα τουαλέττα κομψή μπριζ, δις Καϊν' όρου κομφοτάτη με τουαλέττα βελούδινη μπλέ-νοιά, δις Κάρι Λίτσε μπλέ-σάζ βελούδινη τουαλέττα.

— Χορευτική έσπερις παρά τῷ κ. και τῷ κ. Ζούζουλα. Παρευρέθησαν κ. και κ. Τσαλδάρη τουαλέττα λευκή παγιέττα, κ. και κ. Α. Λοβέρδου μαύρη τουαλέττα, με φράνζ κ. και κ. Λούρου επίσης μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Λίτσε μωβ με χρυσή, δις Καϊν'όρου πολύ εύμορφη με τουαλέττα άσημένια και δαντέλλες στην ίδια άπόχρωσιν, δις Αϊάμπη θρωιότατη τουαλέττα άσημένια δαντέλλα, δις Λίτσε πολύ πικάντικη με τουαλέττα μπλέ-σάζ ζωρζέτ και πτερά όμοιόχρωμα, δις Ζίννη τουαλέττα χρυσή-οράνζ, κ. Χατζάνεστη κομψή τουαλέττα γκρι-οράνζ, δις Παπαζαφειροπούλου τουαλέττα στυλ λευκή.

— Έκτί τ' ός ζωορά χορευτική έσπερις παρά τῷ κ. και τῷ κ. Ρετιόνα.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Π. Μάτσα τουαλέττα μπλέ, κ. και κ. Σλήμαν με πολύχρωμη τουαλέττα παγιέττα, κ. και κ. Παπάγου θρωιότατη με κίτρινα, κ. και κ. Μ. Μεταξά ιδιαίτερος τύπος εύμορφιάς, με φορέμα που τό διακρίνει πολύ σιζ από μαυρο βελούδο, κ. και κ. Μ. Σακοράφου με τουαλέττα χαριτωμένη μαύρη τουλίνη και χρυσές παγιέττες, κ. και κ. Λαδοπούλου τουαλέττα λευκή περλέ, κ. και κ. Λιβεράτου —από της θρωιότερης εμφάνισις— με τουαλέττα θαυμασία, μαύρη παγιέττα —Μοντέλλο Νρεζόλλ— Σε άλλο γκρουπ : κ. Ψόλλα με πράσινα, κ. Μαζούλη θρωιότατη με κόκκινη και χρυσή τουαλέττα, κ. και κ. Άρεντούλη μαίς, επίσης στον αυτόν τόπον πολύ κομψή τουαλέττα έφφρον ή κ. Μπένση, κ. Μαλαμίδη τουαλέττα βαθύχρωμη για βραδί αλλά καλαίσθητη και σε άρμονική αντίθεση με τά φωτειρά χρυσά μαλλιά της, κ. και κ. 'Ηλιάσκου ροζ περλέ, κ. και κ. Γ. Τριζούλη τουαλέττα σε ταυμαστό συνδυασμό, άσημένια και μαύρη δαντέλλα, κ. Φωφώ Μεταξά μαύρη τουλίνη τουαλέττα συνδυάζομένη θαυμασία με την άσημένια κόμη της, κ. Π. Αϊάμπου μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Γ. Νικολαΐδη τουαλέττα κομψή βιεγ'όρ.

— Λύο σιλουέττες πολύ μοδόνες κ. Κοκκίδη με ροζ και κ. Στ. Μεταξά με μαύρα.

— Μία γοητευτική εμφάνισις της διδος 'Ιωάννας Σακοράφου με φορέμα έξαιρετικά σιζ λευκό περλέ, δις Π. Αϊάμπου πολύ χαριτωμένη με τουαλέττα λευκή περλέ.

— Μία νέα εμφάνισις ή δις Τσορεζόλε με κίτρινα, διδες Μαριέττα 'Ηλιόσκου και Σ. Λούμα με κόκκινα πολύ εύμορφες.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Οικονόμου με λευκά, κ. και κ. Στεφ. Πεσματζόγλου μπλέ-περβάνς, κ. και κ. Μ. Μελά με μαύρα και κόκκινα, κ. και κ. Άνδρ. Πεσματζόγλου με κόκκινη κ. και κ. Θεοδ. Μελά με άσπρα, κ. και κ. Π. Μπέπη με τουαλέττα έξεασία λευκή από στροάς, δις Ριζάχη κομψή τουαλέττα μπροντά, δις Τσιζαλιώτη ένα έμφυχον ροζ λουλοϋδι με κρεπ ρομαϊν ροζ, κ. και κ. Γεωργιάδη λευκά περλέ, κ. και κ. Μιχαλοπούλου χρυσό λαμέ, κ. και κ. Μυλωνά με λευκά, κ. και κ. Ζαρίφη — ιδιότυπη θρωιότατη— με φορέμα θαυμασιώς καλαίσθητον κρεπ-ρομαϊν βέρ-πόμ σε θαυμασία κομψή με ζώνη χρυσή λαμέ, κ. και κ. Άλ. Χωρσίμη — θρωιότατη — με άπλουστάτη όσον και κομψήν τουαλέττα βέρ-πόμ, κ. Α. Θεοχάρη επίσης κομφοτάτη τουαλέττα στην άνωτερο άπόχρωσιν, κ. και κ. Άρβαντιδῆ λευκή περλέ, κ. και κ. Κίμ. Τριανταφύλλου, με τουαλέττα σιζ από δαντέλλα μπλέ, κ. και κ. Ρομαϊνού μπλέ-νατιέ.

Η Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ
ΠΛΗΘΥΡΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ
Μεταξύ των περιεχομένων της και τά εξής έξαιρετικώς ένδιαφέροντα κομμάτια : «Η Δίχη της Μαρίας Άντουανέττας», «Ο Κατάσκοπος», «Η Κατάσκοπος των Μπλοσεβίκων», «Τό Λούβρο κι' οι θησαυροί του», «Ενομένοι στο Θάνατο», «Οι δύο φίλοι», «Ο Τροβαδοϋχος», «Τά θαύματα του όπνοτιμοϋ», «Οι τελευταίες στιγμές του στρατάρχου Νεϊ» κλπ.